

Άννα-Μαρία Πισκοπάνη

ΧΙΟΝΙ

Αθήνα 2019

Η Άννα-Μαρία Πισκοπάνη γεννήθηκε στην Αθήνα και εργάζεται ως ερευνήτρια. Σπούδασε νομικά και είναι διδάκτωρ νομικής με ειδίκευση στο τομέα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Έχει συμμετάσχει ως δραματουργός σε θεατρικές παραστάσεις στην Αθήνα. Έχει γράψει τα θεατρικά έργα “Χιόνι”, “Χτυπητό Αβγό”, “Υπό έκδοση” και “Κόσμημα”. Το 2016 το μονόπρακτό της “Στο θερινό σινεμά” παρουσιάστηκε στη σκηνή του Rex τον Ιούνιο του 2016 στο πλαίσιο του 2ου Studio Νέων Συγγραφέων του Εθνικού Θεάτρου.

Email: piskopania@gmail.com.

Το παρόν έργο γράφτηκε στο Τέταρτο Εργαστήριο Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θανάση Τριαρίδη με θέμα τον εγκλεισμό.

Το έργο διατίθεται ελεύθερα για ανάγνωση και αναπαραγωγή για μη εμπορική χρήση υπό τον όρο της αναφοράς του ονόματος της συγγραφέως. Για τη μεταφορά του έργου στη σκηνή ή για δημοσίευση με εμπορικό σκοπό, παρακαλείσθε να επικοινωνήσετε με τη συγγραφέα. Με επιφύλαξη παντός δικαιώματος. Copyright ©

[Άννα-Μαρία Πισκοπάνη 2019].

Η φωτογραφία του εξωφύλλου είναι της Leandra Rieger και έχει αντληθεί από τον ιστότοπο unsplash με άδεια creative commons.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Σε ένα προσφυγικό κέντρο, μια πρώην νοσοκόμα φροντίζει ένα μικρό αγόρι που έχει πέσει σε λήθαργο. Ένας φύλακας την επισκέπτεται τακτικά για να την προμηθεύσει με ό,τι χρειάζεται. Οι δυο τους, λίγο πριν πέσει το τελευταίο χιόνι, θα δοκιμάσουν τρόπους να "ξυπνήσουν" το παιδί, δοκιμάζοντας παράλληλα τον ίδιο τους τον εαυτό. Θα καταφέρουν να αναδυθούν μαζί του από το βυθό των τραυμάτων;

Ένα υπαρξιακό έργο για το πως βυθίζεται και παγώνει κανείς μπροστά στις πραγματικότητες της ζωής.

Πρόσωπα: Α γυναίκα, Β άνδρας ηλικίας μεταξύ 35-50 χρονών.

Οι σκηνές αλλάζουν με την συχνότητα που ο Β επισκέπτεται την Α. Αλλαγή φωτισμού όταν η Α μιλάει στο παιδί με ψυχρό συναίσθημα.

Σκηνικό (προαιρετικό).

Δάσος. Σκηνή κατασκήνωσης.

Σκηνή Πρώτη

A. Κρυώνεις; Το δέρμα σου είναι μαλακό και παγωμένο. Λευκό και πορώδες σαν το χιόνι...

Παύση

Δεν θέλεις άλλο; Πρέπει. Δυο γουλιές ακόμη. Ακούς το νερό που πέφτει; Κάνει λιμνούλες. Από αυτές που πέφτουν τα παιδιά και τσαλαβουτάνε... Και μετά τους σκουπίζουν τα πόδια από τις λάσπες. Τα αγκαλιάζουν... Και τα βάζουν να κοιμηθούν... Σε έναν ύπνο βαθύ χωρίς όνειρα...

***

(Μπαίνει ο Β)

B. Θα ρίξει πολύ χιόνι. *Παύση* Βλέπεις τα σύννεφα πάνω στα βουνά;

Σιωπή.

B. Μας έφυγε ο μάγειρας. Ο νέος προσπαθεί... Αρχή είναι. *Παύση.* Αλλά μερικά ούτε που τρώγονται...

Σιωπή.

B. Θα περιμένω μέχρι να τελειώσετε. Έβαλαν νέους κανονισμούς. Μετά από κάθε γεύμα πρέπει να γυρνάμε πίσω όλους τους δίσκους.

Σιωπή

A. Μπορείς να τον σηκώσεις; Μόλις έχει φάει. Δεν κάνει να μένει πολύ ώρα ξαπλωμένος. Θα πνιγεί.

B. Δεν θα τρομάξει;

A. Του αρέσει να τον αγγίζουν. Τον ηρεμεί.

B. Ούτε που με κατάλαβε.

A. Σε κατάλαβε.

B. Όλοι για αυτόν μιλάνε.

A. Και τι λένε;

B. Δεν περιμέναν τέτοια αντίδραση από μικρό παιδί. Πόσο είναι; Δέκα δώδεκα;

Παύση

A. Πόσο μακριά έχεις πάει;

B. Τι εννοείς;

A. Από εδώ που είμαστε μέχρι πού έχεις πάει. Σε ποια χώρα; Σε ποια πόλη; Πόσο έχεις ταξιδέψει;

B. Όχι πολύ.

A. Δηλαδή;

B. Εδώ πιο πάνω γεννήθηκα...

A. Τα παιδιά σαν κι εκείνον γυρνούν τη μισή γη για να φτάσουν εδώ. Αλλάζουν χίλιες δουλειές και μαζεύουν χρήματα για το πέρασμα.

B. Και πάλι. Είναι μικρό παιδί.

A. Δεν είναι παιδί. Δεν είναι συνηθισμένο παιδί. Δεν είναι έτσι τα παιδιά.

Σιωπή

B. Τι λένε θα τον πάρουν από εδώ;

A. Να τον πάνε που;

B. Δεν ξέρω. Κάπου να τον βοηθήσουν. Σε έναν ειδικό γιατρό.

A. Σε ποιόν; Αφού δεν έχει κάποια συγκεκριμένη αρρώστια. Δεν του βρίσκουν τίποτα.

B. Γιατί δεν ξυπνά; Δεν θα έπρεπε να έχει ξυπνήσει μέχρι τώρα;

A. Θα έπρεπε.

B. Δεν ξυπνά όμως.

A. Δεν έχει κάτι παθολογικό.

B. Δεν μου φαίνεται σωστό. Να 'ναι εδώ σε μια σκηνή στο πουθενά.
Παύση Σε έφεραν και εσένα από .-

A. Δεν πειράζει.

B. Και εσύ να μένεις μόνη σου εδώ όλη τη μέρα.

A. Δεν με πειράζει. Είχα καιρό να.-

B. Να;-

A. Να φροντίσω κάποιον.

B. Μπορώ να σου φέρνω ό,τι θέλεις. Και από απέξω αν πεθυμήσεις
κάτι. Ό,τι μου ζητήσεις.

A. Βγαίνεις συχνά;

B. Καθημερινά αν το θέλω. Οι άλλοι βγαίνουν κάθε μέρα. Έχουν
παιδιά αυτοί βέβαια οικογένεια. Δεν μένουν για μέρες συνεχόμενα
μέσα. Αλλά εγώ δεν θέλω. Μια φορά στο τόσο... Να κάνω καμιά
βόλτα. Προτιμώ να μένω εδώ να.- Έχω τόσα να κάνω εδώ. Περνάει η
μέρα χωρίς να το καταλάβεις. Παύση. Ο,τι θελήσεις μου λες. Κι αν δεν
βγώ εγώ, όλο και κάποιος άλλος θα μου κάνει τη χάρη.
Εξυπηρετούμε ο ένας στον άλλον όλη την ώρα.

A. Δεν θα χρειαστεί. Έχω εδώ όλα όσα χρειάζομαι.

Σκηνή Δεύτερη

A. (απευθύνεται στο παιδί) Ας δοκιμάσουμε πρώτα το ένα πόδι. Θα το πάμε ψηλά. Πολύ ψηλά. Θα δείξουμε. Σαν να θέλουμε να πιάσουμε κάτι με την άκρη των δακτύλων. Μια μπάλα. Μετά θα την πετάξουμε μακριά; Μετά το άλλο. Το ίδιο. Ξανά. Τώρα μόνος σου. Το ένα πόδι πρώτα... Το αριστερό; Όχι; Το δεξί καλύτερα; Όποιο θες εσύ...

Σιωπή.

Δεν πειράζει. Αύριο πάλι.

***

B. Τις προάλλες κάποιος μου έλεγε ότι είναι πολλά παιδιά έτσι. Όχι εδώ... Στις Βόρειες χώρες... Και αυτά τα παιδιά δεν είναι μόνα τους σαν και αυτόν. Είναι με τις οικογένειές τους. Μπαίνουν και μετά περιμένουν χρόνια να μάθουν τι θα γίνει τελικά με την περίπτωση τους... *Παύση*. Αλλά δεν είναι έτσι όπως εδώ. Πηγαίνουν σχολείο. Έχουν φίλιες. Πιάνουν και οι γονείς τους δουλειές. Τους δίνουν σπίτια. Έχουν μια ζωή. Και ξαφνικά μια μέρα τους λένε ότι άμεσα - αύριο κιόλας- θα πρέπει να ετοιμαστούν να φύγουν, να γυρίσουν πίσω στις χώρες τους. Κι αυτό είναι μη αναστρέψιμο. Σίγουρο. Μόνιμο. Βέβαιο. Τελεσίδικο. Πως το λένε; Και αυτά -λένε- κοκαλώνουν. Βγάζουν την πρίζα. Αποσυνδέονται από τον κόσμο. Μια μέρα γυρνάνε από το σχολείο. Το μαθαίνουν. Πάνε στο κρεβάτι τους και δεν σηκώνονται ξανά. Τα πάνε στο νοσοκομείο. Κάνουν όλες τις εξετάσεις. Αλλά δεν βρίσκουν κάτι. Καμιά ασθένεια... Καμιά αιτία σοβαρή...

A. Τι έχουν;

B. Δεν ξέρουν. Το έχουν πει σύνδρομο... Σύνδρομο παραίτησης.

A. Και είναι όπως αυτός;

B. Λένε πως είναι ανίκανα να φάνε, να πιουν. Αμίλητα. Δεν επικοινωνούν με το περιβάλλον. Απαθή τα λένε. Καμιά αντίδραση στον πόνο. Σε οποιοδήποτε ερέθισμα.

A. (διακόπτει) Αυτός με καταλαβαίνει. Είμαι σίγουρη.

Σιωπή

B. Αλλά σε αυτά κάτι έχει συμβεί. Κάτι έχει προκύψει. Κάτι έχει αλλάξει. Ένα σοκ. Αλλά αυτός εδώ... Δεν υπάρχει κάτι που να δικαιολογεί. Φαινομενικά τουλάχιστον- τίποτα. Παύση Είναι κάτι διαφορετικό.

A. (διακόπτει) Πως το ξέρεις;

B. Το ξέρω. Ρώτησα. Δουλειά μου είναι. Έκανα έρευνες.

A. Και τι έμαθες;

B. Τίποτα... Όσο και αν προσπάθησα δεν βρήκα κάτι. Έβγαινε στην αυλή όπως πάντα. Μίλαγε με τους φίλους του. Πήγαινε στο συσσίτιο. Βοηθούσε όπου μπορούσε τους άλλους.

A. (αργά) Μήπως του έκανε κανείς κακό;

Σιωπή

B. Κι εγώ αυτό πρώτα πρώτα σκέφτηκα. Στους μισούς κάτι έχει συμβεί.

A. Και σε αυτόν;

B. Όσο και αν το έψαξα. Δεν έμαθα κάτι. Εκτός αν το κρύβουν καλά...

Σιωπή

B. Αλλά όλο και κάποιος θα έβλεπε κάτι. Κάποιος θα μίλαγε. Κάτι θα του ξέφευγε.

A. Μιλάνε;

B. Ποιοι;

A. Τα παιδιά που τους συνέβη... Μιλάνε;

B. Όχι.

Σιωπή.

Αλλά το καταλαβαίνεις.

A. Πως;

B. Από το βλέμμα. Έχει αλλάξει.

Σιωπή

B. Τα περιθάλπουν κάποιοι. Κάποιος εμφανίζεται από το πουθενά. Τους φροντίζει τα αόρατα τραύματα. Αλλά το βλέμμα ποτέ δεν αλλάζει. Σαν να έλκει απλά το επόμενο...

Σιωπή

A. Τι κάνουν;

B. Ποιοι;

A. Αυτοί εκεί στις βόρειες χώρες. Τι κάνουν για να τα σώσουν;

B. Το προσπαθούν. Τα βάζουν σε νοσοκομεία και ψυχιατρικές κλινικές. Βάζουν ψυχολόγους και κοινωνιολόγους να τα επισκεφτούν και να κάνουν έρευνες στο στενό τους περιβάλλον. Τους κάνουν συνέχεια εξετάσεις. Ψάχνουν να βρουν μια λύση. Δεν το αφήνουν έτσι.

A. Και τα καταφέρνουν;

B. Δεν βρίσκουν τίποτα. Τα αντανακλαστικά λειτουργούν. Η πίεση καλή. Το αίμα τους κυλάει κανονικά.

A. Και γίνονται καλά;

Παύση

B. Μετά από λίγο καιρό τα στέλνουν σπίτια τους. Κάποιος τα ταΐζει με υγρή τροφή. Όπως κάνεις κι εσύ. Κι αυτό είναι όλο.

A. Και ξυπνούν;

B. Μπορεί να μείνουν έτσι για χρόνια.

A. Και δεν κάνουν τίποτα παραπάνω;

B. Αν χρειαστεί τα πάνε πάλι στο νοσοκομείο. Γιατί όσο μένουν έτσι. Αποδυναμώνονται. Αποσυνδέονται όλο και περισσότερο. Αφυδατώνονται. Τους δίνουν φάρμακα.. ορούς... ο,τι μπορούν... Τους κρατάνε για λίγο ακόμα στη ζωή.

A. Και δεν υπάρχει θεραπεία;

B. Λένε ότι θέλουν ασφάλεια. Χρειάζονται ένα περιβάλλον... έναν κόσμο με ασφάλεια για να θελήσουν να ξυπνήσουν...

A. Και άμα γυρίσουν πίσω στο τόπο τους;

B. Όσα γυρνάνε πίσω μένουν για πάντα έτσι. Σε ένα δωμάτιο. Σε ένα σπίτι που έχει χρόνια να κατοικηθεί. Με ξεφτισμένους τοίχους. Με υγρασία. Με μια γυναίκα δίπλα τους να κοιτά το σκοτάδι.

Σκηνή Τρίτη

A. Δεν θες να το βγάλω; Θα το πλύνω μόνο... Θα στο φέρω πίσω... Πρέπει να αλλάξεις τα ρούχα τότε τότε... *Παύση*. Εκείνη στο έδωσε; Θα της λείπεις. Για να σε στείλει ως εδώ. Για να σε αποχωριστεί. Θα σε αγαπούσε πολύ. *Παύση*. Θα σε αγαπά πολύ.

***

A. Δεν είναι ακόμα δυο.

B. Σε μπέρδεψα; Έχω άδεια σήμερα. Κανονικά δεν θα ερχόμουν. Αλλά τους είπα ότι εμένα με συνήθισες. *Παύση*. Με έχεις συμπαθήσει.

A. Έχω συνηθίσει να γίνονται όλα την ίδια ώρα. Να περνάει η μέρα σα ρολόι.

B. Όταν μέναμε τα καλοκαίρια με τον παππού μου ήταν έτσι. Όλα οργανωμένα.

Σιωπή

B. Το πρωί ανεβαίναμε στο βουνό. Νωρίς πριν το χάραμα. Για κυνήγι. Περιμένοντας να γίνει το φαγητό... καθόμασταν στην αυλή και σπάγαμε αμύγδαλα καρύδια.. ό,τι είχαν τα δέντρα. Υποχρεωτικά ύπνος το μεσημέρι... Το απόγευμα μαζευόμασταν με τα άλλα παιδιά. Μπαίναμε στο δάσος αν... *Παύση* Αν και μας απαγορεύοταν. Είναι πυκνά και ψηλά τα δέντρα. Τα μονοπάτια πρέπει να τα ξέρεις. Και για να μπεις και για να μπορέσεις να βγεις πριν πέσει το σκοτάδι.

A. Θα μου άρεσε να πάω...

B. Δίπλα είναι. Βλέπεις εκεί πάνω; Σχεδόν φαίνεται. Ένα μικρό χωριό είναι... Αλλά στο πουθενά. Μόλις μπόρεσαν να μαζέψουν λίγα χρήματα ένας ένας εγκατέλειψαν τα σπίτια.

A. Κι έχεις και εσύ δικό σου;

B. Του παππού μου. Έχω χρόνια να πάω. Ούτε η στέγη δεν ξέρω αν στέκει ακόμα. Ήταν γερό... Πέτρινο. Αλλά τα χιόνια.. *Παύση* Ρίχνουν τις σκεπές. Ποτίζουν τους τοίχους ως τα θεμέλια. Μέχρι να πέσουν.

A. Δεν πας ποτέ πια;

B. Δεν υπάρχει κανείς. Ερημιά. Σε πιάνει η ψυχή σου... Αλλά την άνοιξη... Τώρα σε ένα μήνα που αρχίζει... Όταν λειώσει το τελευταίο χιόνι. Είναι όμορφα εκεί πάνω. Βλέπεις τα πάντα πέρα μακριά ως τη θάλασσα. Όταν ανεβαίνεις σε ύψωμα... Παντού ουρανός. Ανασαίνεις σαν άνθρωπος.

Σιωπή.

A. Θα φτιάξω καφέ. *Παύση.* Να σου βάλω;

B. Μισό φλυτζάνι. Θα φύγω σε λίγο...*Παύση* Αν και δεν επιτρέπονται τα γκαζάκια... Για λόγους ασφαλείας. Κανονικά θα έπρεπε να στο πάρω. Αν χρειαστεί με τη βια. *Παύση.* Αλλά εδώ εσύ μόνη τι να κάνεις;- Και η φωτιά είναι παρέα. *Παύση.* Αλλά να προσέχεις... *Παύση* Το δάσος είναι δίπλα... Δεν ξέρεις ποτέ...

Σιωπή.

A. Τι κάνατε στο δάσος;

B. Παιδιά ήμασταν. Παίζαμε. Αγωνίσματα αντοχής. Ξεχνιόμασταν και έπεφτε γρήγορα το σκοτάδι... *Παύση* Αυτή η σιωπή. Βύθιζε μέσα της κάθε ήχο. Τα περπατήματά μας. Τις φωνές μας. Τις σκιές μας. Τα πάντα. Τρέχαμε. Αγωνιζόμασταν να βγούμε πριν.. Να μην μας καταπιεί.

Σκηνή Τέταρτη

A. Εσύ τους είπες;

B. Είπα μήπως βοηθήσει.

A. Γιατί δεν ήρθαν νωρίτερα;

B. Τα είχαν φοβίσει... Οι γονείς τους... Μη κολλήσουν. Έτσι ακουγόταν ότι είχε ασθένεια σοβαρή... Άλλοι έλεγαν ότι του είχαν κάνει μάγια.

Σιωπή.

B. Πόσα ήρθαν;

A. Δυο μικρότερα και τρία μεγαλύτερά του. Ήρθε και ο μεταφραστής μαζί τους...

B. Κατάφεραν κάτι; Είδες καμία αντίδραση;

A. Στην αρχή μείναν μακριά του. Ήταν φοβισμένα.. Σιωπηλά. Παύση Μετά στάθηκαν. Όρθια. Γύρω του. Σαν να ταν νεκρός.

B. Τα αναγνώρισε;

A. Του μίλησε ο μεταφραστής πρώτα. Για ώρα... Δεν κουνήθηκε.

B. Εκείνα;

A. Ξεθάρρεψαν κι αυτά και άρχισαν να του μιλάνε. Του δείξαν τα παιχνίδια τους...

B. Έχουν καινούργιες μπάλες. Τις έχω δει.

A. Του πιάσαν τα χέρια. Του χάιδεψαν τα μαλλιά. Ο μεγάλος είχε φέρει και έπαιξε ένα κρουστό...

B. Έτσι κάνουν. Όλη μέρα αν τα δεις...

A. Του θύμισαν τότε... Όταν όλοι προετοιμάζονταν για το πρώτο χιόνι. Παύση Όταν έβλεπαν να έχουν έρθει και να απλώνουν γρήγορα

σακιά άμμου γύρω από τις σκηνές και είχαν φέρει πολλές προμήθειες και έτρεχαν για να γεμίσουν τις αποθήκες... Κάποιος τους είπε... Έτσι για να τα φοβίσει... Ότι από τον ουρανό θα έπεφταν μικρά παγωμένα καρφιά.

Παύση

Και έπεσε η νύχτα. Στάθηκαν όρθια με τα χέρια ανοιχτά. Περίμεναν να γεμίσουν τις χούφτες τους... Να προετοιμαστούν αυτή τη φορά για τον πόλεμο... *Παύση* Κι εκείνος έστεκε σε μια γωνιά με τα χέρια δεμένα πίσω στην πλάτη. *Παύση* Και το χιόνι ήρθε πολύ αργά. Τα βρήκε κοιμισμένα μες στην παγωνιά.

Σιωπή

A. Μου κάνε νόημα μετά ο μεταφραστής. Βγήκαμε έξω. Να τα αφήσουμε μόνα τους. Είπε... Να κάνει ένα τσιγάρο. Είπε. *Παύση* Δεν το άντεξε.

B. Να τον βλέπει έτσι; Τον ήξερε;

A. Μου είπε ότι έχει ανοιχτό τραύμα στην κοιλιά. Τον ξεκοίλιασε ένας θείος του. Κι όλη την οικογένειά του για να τους πάρει το κτήμα. *Παύση*. Μόνος αυτός επέζησε. Μόνος του έραψε την ανοιχτή κοιλιά του... Κάθε χειμώνα υπέφερε από πόνους.

Όταν το αγόρι τον έβλεπε και πόναγε ακουμπούσε το χέρι του στις κρυμένες ουλές και έκλεινε τα μάτια... Πέρασε του έλεγε; Μετά από ώρα πολλή. Τον ξαναρωτούσε... Πέρασε;

Σιωπή.

B. Κάθισαν ώρα;

A. Όχι πολύ.

B. Θα θέλαν να πάνε να παίξουν.

A. Δεν θέλαν να φύγουν...

B. Είδες.

A. Τον κούρασαν.

B. Του είπαν κι άλλες ιστορίες;

A. Πολλές.

B. Θα ξανάρθουν;

Σιωπή

A. Ξεμάκραιναν. Ο πιο μικρός έτρεξε πίσω. Του φίλησε το χέρι και βιάστηκε να τους προλάβει.

Σκηνή Πέμπτη

B. Τι συμβαίνει;

A. Δεν βλέπεις;

B. Δεν καταλαβαίνω.

A. Δεν βλέπεις καμιά διαφορά;

B. Τι είναι; Τι πρέπει να δω;

A. Είναι σαν να... Σαν να... Σαν να μην είναι αυτός... Σαν να έχει αλλάξει...

B. Ίδιος μου φαίνεται... Τι να σου πω... Όλα πάνω του ίδια μου φαίνονται...

A. Σαν να τον πήραν. Τη νύχτα... Να τον άλλαξαν με κάποιον άλλον...

B. Ποιος; Γιατί;

A. Δεν ξέρω.

B. Θα σου φαίνεται...

A. Μπορεί. Δεν ξέρω. Όλη μέρα εδώ.. Να μην περνούν οι ώρες. Νιώθω ότι... Αυτή η αναμονή. Να περιμένω κάτι να συμβεί... Να μη μπορώ να κάνω κάτι... Να μη βοηθώ.

Σιωπή

B. Γιατί να τον αλλάξουν; Δεν βγαίνει νόημα.

Σιωπή

A. Έχεις δίκιο.

Σιωπή

B. Αν έφευγες για λίγο για λίγες μέρες... Να ξεσκάσεις.

A. Δεν μπορώ να φύγω. Μόνο εμένα έχει.

Σιωπή.

B. Πέρασε κι ο γιατρός.

A. Γιατί δεν ήρθε να τον δει;

B. Δεν προλάβαινε σήμερα. Την επόμενη είπε φορά.

A. Γιατί δεν με ειδοποίησες;

B. Είχε κόσμος. Ύστερα του είπαν για ένα επείγον περιστατικό. Έπρεπε να φύγει.

A. Μόνο να τον κοίταζε μια φορά... Για δυο λεπτά. Να έλεγχε.

B. Του μίλησα εγώ.

A. Τι σου είπε;

B. Μου είπε να μην ανησυχείς. *Πάυση* Είπε ότι θα ξυπνήσει μόνος του.

A. Ξέρει γιατί του συνέβη;

B. Κάποια παιδιά. Λέει ότι κάποια παιδιά είναι έτσι. *Πάυση* Ζουν σε μια ψυχολογική σύγκρουση. Τα συμπτώματα είναι η αντίδραση σε αυτή.

A. Σου είπε τι έχει;

B. Κάποια παιδιά είπε. Απορροφούν... Έτσι είπε. Απορροφούν την αίσθηση του περιβάλλοντος που ζουν. *Πάυση* Κι αδρανούν. Δεν το αντέχουν κι αδρανούν...

Σιωπή

B. Μου είπε και για σένα.

A. Τι σου είπε;

Β. Δουλεύατε μαζί παλιά πριν αποχωρίσεις από το επάγγελμα...*Παύση* Λέει ότι εκείνος σε πρότεινε. Ήσουν η πιο κατάλληλη. Τους είπε. Η μόνη -τους είπε- που είχε εμπιστοσύνη. Η μόνη που ήξερε ότι μπορεί να το χειριστεί. *Παύση* Είπε ότι μόνο εσύ έχεις την απαιτούμενη υπομονή...

Α. (Απότομα διακόπτει) Έχει περάσει καιρός από τότε.

Β. ... Και την ψυχραιμία.

Σιωπή

Α. Παλιά είχα την φήμη... Ήμουν η πιο σκληρή. Ήμουν η πιο δυνατή νοσοκόμα. Εμένα επέλεγαν για τα πιο δύσκολα χειρουργεία. Εκείνα από τα τροχαία ατυχήματα. Σε αυτά που οι άλλες δεν αντέχαν... *Παύση* Όταν δεν μπορείς να ξεχωρίσεις τη σάρκα από το λειωμένο μέταλλο. Όταν έχουν γίνει σχεδόν ένα. *Παύση* Εγώ ήμουν ατάραχη. Βοηθούσα στις επεμβάσεις και στους ακρωτηριασμούς. Όταν στη θέση ενός ποδιού ενός χεριού έμενε πίσω μια για πάντα ανοιχτή πληγή. *Παύση* Δεν γύρναγα το κεφάλι μου στιγμή. Προλάμβανα τις κινήσεις του γιατρού. Με εμπιστεύονταν τυφλά. Έδινα τα εργαλεία. Έτρεχα για να φέρω και άλλο αίμα. *Παύση* Κι όταν χρειαζόταν εγώ έκλεινα τα μάτια και ενημέρωνα τους συγγενείς. *Παύση* Γυρνούσα σπίτι και σαν να μην είχε συμβεί τίποτα κοιμόμουν.

Σιωπή.

Ευπνούσα το άλλο πρωί και άρχιζα τη μέρα. Δυο φορές την εβδομάδα έβγαινα. Μια με συναδέλφους. Μια έβλεπα τη μάνα μου. Τρεις πηδιόμουν. Με κάποιον από εκεί μέσα. Με κάποιον απέξω. Με οποιονδήποτε. *Παύση.* Ωσπου έμεινα έγκυος.

Σιωπή

Όταν τον έχασα. Στον ύπνο του. Αιφνίδια. Ούτε χρόνο δεν είχε κλείσει. *Σιωπή* Όλοι περίμεναν ότι... Δεν θα με... Δεν θα... Γύρισα πίσω σε μια βδομάδα. Σε λιγότερο. *Παύση* Ξανάρχισα την ίδια ζωή. Αλλά ξαφνικά ένιωθα τον πόνο κάθε ανθρώπου. Μικρό. Μεγάλο. Ασήμαντο. Πονούσα κι εγώ κοιτώντας κάθε αμυχή... Φοβόμουν για κάθε ενδεχόμενο. Ρωτούσα και ξαναρωτούσα για να σιγουρευτώ για κάθε φάρμακο που έδινα. Για κάθε κίνηση μου. Για κάθε απόφαση. *Παύση* Δεν ήμουν πια σίγουρη για τίποτα.

Σιωπή

Δεν είχε καμιά ένδειξη. Ούτε πυρετό. Ούτε δύσπνοια. Ούτε κλάμα. Τίποτα εκείνο το βράδυ. Τίποτα που να με προειδοποιήσει.

Σιωπή

Είναι φορές που την αναπολώ. Εκείνη την κρύα καρδιά μου. Εκείνες τις μηχανικές κινήσεις μου. Εκείνη την ιερή ρουτίνα της ζωής μου.

Σιωπή

A. Εσύ;

B. Εγώ;

A. Παιδιά;

B. Όχι.

A. Ποτέ;

B. Ποτέ... *Παύση* Μια φορά. Παρά λίγο. Το έριξε. Της το ζήτησα. Ήταν μικρή. Ήμουν μικρός. Μικρή κοινωνία. *Παύση*. Εκείνη δεν το άντεξε... Έφυγε για άλλους τόπους...

Σκηνή Έκτη

A. Που ήσουν;

B. Με καθυστέρησαν.

A. (Τον διακόπτει) Ξέρεις... Σε αυτή την ρουτίνα.. Από αυτή τη ρουτίνα επιβιώνω. Από αυτή κρατιέμαι... *Παύση*. Εσύ να έρχεσαι στις δυο και στις εννιά και ο άλλος στις οκτώ το πρωί. Κάθε μέρα. Εκείνος στις οκτώ το πρωί. Κι εσύ στις δυο και στις εννιά. Κάθε μέρα.

B. Το ξέρω.

A. Θα είχες πολλές δουλειές και ξέχασες. *Παύση* Μας ξέχασες..

B. Κοίτα...

A. Δυο ανθρώπους που σε...

B. (Τη διακόπτει) Κοίτα με.

(Βλέπει τα τραύματα)

A. Περίμενε... (επιστρέφει με σύνεργα) Τι συνέβη;

B. Δυο ήταν με μαχαίρια. Είχαν προηγούμενα; Από παλιά; Είπε κάποιος κάτι στον άλλον; Δεν κατάλαβα...

A. (Τον φροντίζει) Δεν θα πονέσει.

B. Μπήκα ανάμεσά τους. Σαν να μη με είδαν. Δεν μπορούσες να τους σταματήσεις. Έπεσε ο ένας πάνω μου. Και μετά από λίγο ο άλλος. Ούτε που πρόλαβα να αντιδράσω...

***

B. Θα με πήρε ο ύπνος.

A. Έπεσε η πίεση σου...*Παύση* Έχεις πάλι χρώμα στα μάγουλά σου...

Σιωπή.

B. Ησύχασαν όλοι. Τίποτα δεν ακούγεται.

A. Είναι σχεδόν πρωί.

B. Δεν κοιμήθηκες;

A. Δεν κοιμάμαι καλά τα βράδια. Μένω ξάγρυπνη.

B. Κουράζεσαι.

A. Νομίζω ότι τον ακούω.

B. Θα σου φαίνεται.

A. Βασανίζεται... Το νιώθω...

B. Είναι η κούραση.

A. Στην αρχή ήταν ήχοι...

B. Το δάσος έχει θορύβους. Δεν είσαι μαθημένη...

Σιωπή

A. Ανάσες περισσότερο. *Παύση* Βαριές ανάσες... Έτρεχα δίπλα του νόμιζα ότι πνιγόταν.

B. Θα έχει εφιάλτες.

A. Κοίταζα το πρόσωπο. Ατάραχο. Το σώμα χωρίς ιδρώτα. Και ξανάπεφτα για ύπνο.

B. Είδες. Σου φαινόταν...

A. Οι ανάσες πύκνωναν. Βραδιά τη βραδιά.

B. Κάτι θα σημαίνει να είναι μόνο τη νύχτα.

A. Έγιναν φθόγγοι και μετά λέξεις και μετά φράσεις.

B. Τι θέλει;

A. Στην αρχή δεν κατάλαβα. Δεν έβγαινε νόημα...

B. Τι λέει;

A. Μπλέκονταν οι λέξεις. Η μια με την άλλη. *Παύση* Ένα κουβάρι.

B. Τι σου λέει;

A. Θέλει να ξυπνήσει. Το προσπαθεί... Αλλά... *Παύση* Είναι στο βυθό μιας θάλασσας σε ένα γυάλινο κουτί. *Παύση* Με κάθε του κίνηση φοβάται ότι θα το σπάσει. Για αυτό πρέπει να είναι πολύ προσεκτικός. Καμιά απότομη κίνηση. Με μια μικρή αδιόρατη λάθος κίνηση και όλα μπορεί να χαθούν.

Σκηνή Έβδομη

B. Σε ξύπνησα.

A. Είναι κιόλας μεσημέρι;

B. Δεν κοιμάσαι; Για να τον προσέχεις;

Σιωπή

A. Δεν καταλαβαίνεις.

B. Είναι απλά ένα ξένο παιδί.

Σιωπή

A. Νομίζω ότι τον είχα δει. Πριν έρθω εδώ. Νομίζω ότι τον είχα δει. *Παύση.* Σε ένα από τα όνειρά μου. Ήμουν μαζί του σε ένα μέρος ψυχρό και λευκό σαν χειρουργείο. Καθόμουν δίπλα του. Και μας ένωνε μια αδιόρατη κλωστή. Όταν πήγαινα, με ακολουθούσε. *Παύση.* Το είχα ξεχάσει. Ειλικρινά το είχα ξεχάσει.

Σιωπή

Αλλά είχα μια ανυπομονησία όταν ερχόμουν. Όταν με πήραν τηλέφωνο και αποφάσισα να κάνω τόσα χιλιόμετρα για να έρθω εδώ. Είχα μια ανυπομονησία σαν κάποιος να με περίμενε.

B. Δεν σου κάνει καλό να μένεις συνέχεια μόνη μαζί του.

A. Με φροντίζει.

B. Είναι ένα παιδί σε κώμα.

Σιωπή

A. Τις νύχτες μου λέει ιστορίες.

B. Τι ιστορίες;

A. Από το ταξίδι του.

B. Θυμάται;

A. Μου λέει ιστορίες και μας παίρνει ο ύπνος μαζί το πρωί.

B. Τι σου λέει;

A. Μου λέει για τους ανθρώπους που γνώρισε μέχρι να έρθει εδώ. *Παύση* Στην αρχή πήγαινε από τα βουνά. Αν ήταν μόνος σκεφτόταν θα ήταν πιο ασφαλής.

B. Θα είχε πολλά μονοπάτια. Πως δεν χάθηκε;

A. Βρήκε κι άλλους. Πήγαιναν πολλά παιδιά μαζί.

B. Που πήγαιναν;

A. Κάποια ήξεραν το δρόμο. Κάποτε χάνονταν. Κάναν κύκλους. Το ξανάβρισκαν. Πέρναγαν τα σύνορα και κανείς δεν τα πρόσεχε. Όπως τα περνούν οι λύκοι ή τα πουλιά.

B. Μεγάλη περιπέτεια για μικρά παιδιά.

A. Κινιόντουσαν στις κορυφές των βουνών. Πολύ ψηλά. Λίγα μέτρα πιο κάτω που εκεί που είχε λειώσει το χιόνι.

B. Μέσα στο κρύο θα ήταν.

A. Στην πόλη δούλευε σε παζάρια. Τα βράδια τον κλείδωναν στα κλειστά μαγαζιά να προσέχει να μη μπει κανείς. *Παύση* Μια σπίθα και θα καιγόταν. Μόνος. Χωρίς διαφυγή.

B. Είχαν για φύλακα μικρό παιδί.

A. Κάποιες βραδιές λύγιζε. *Παύση* Εκείνες τις φορές που κάποιος του είχε πάρει όλα τα λεφτά που μάζευε για μήνες. Εκείνες τις φορές που κάποιος του υποσχόταν ένα σίγουρο δρόμο και τον κορόιδευε. *Παύση* Ήθελε να μη συνεχίσει. Να κάτσει εκεί. Να μη κουνηθεί.

B. Αλλά δεν τα παράτησε.

A. Σκεφτόταν αυτούς πίσω... Δεν ήταν κόσμος για αυτόν. Έπρεπε συνεχώς να προχωρά. Σκεφτόταν να περάσει απέναντι. Δεν έφτασαν όλοι. Είδε πολλούς στο δρόμο να χάνονται.

B. Γιατί στα λέει;

A. Δεν ξέρει... Για εκείνον. Παύση. Είμαι άλλη μια από αυτούς τους συνοδοιπόρους.

Σιωπή

Κάθε βράδυ. Για χάρη μου. Κάνει νοερά ξανά το ταξίδι. Ποιους να ψάξω σε ποιους να μιλήσω. Να μου πει όλα τα μυστικά. Και τα ξέρει όλα. Που θα βρω νερό και τροφή στο δρόμο. Που να κοιμηθώ. Ποιούς να προσέξω να μην πλησιάσω. *Παύση* Ξεχωρίζουν. Λίγο να προσέξεις. Ξεχωρίζουν. Τους μυρίζεις σαν τα σκυλιά. Και μαθαίνεις να γαβγίζεις και να τρέχεις. *Παύση* Κάθε βράδυ μου δίνει οδηγίες για το ταξίδι.

Σιωπή

B. Δεν καταλαβαίνει που είναι ποια...

A. (διακόπτει) Έχουν παγώσει τα κόκαλά μου. Μέχρι βαθιά. Ένα κρύο βαθύ. *Παύση* Μετά από εκείνο το βράδυ καθόμουν μέρες. Ακίνητη. Να ακούω μόνο το ρυθμό της ανάσας μου. Κουλουριασμένη κάτω από τα παπλώματα. Δεν με ένοιαζε να φάω ή να κοιμηθώ. *Παύση*. Έλεγα. Αν ησύχαζα πολύ... Έλεγα. Ο χρόνος θα σταμάταγε. Έλεγα. Θα έμεναν όλα ακίνητα ήσυχα ασφαλή. Αν ησύχαζα πολύ... Έλεγα. Τα γρανάζια του κόσμου θα χαλάρωναν. Έλεγα.

Σιωπή

Με αναγνώρισε.

Σκηνή Όγδοη

B. Μας χτύπησαν. Πρώτη φορά. Είχαν ξαναρίξει πέτρες. Αλλά από μακριά. Κάποιες είχαν φτάσει και τις σκηνές. Αλλά πρώτη φορά πιαστήκαμε στα χέρια. Πέρασαν τα συρματοπλέγματα. Μπήκανε μέσα. Με ξύλα. Πέσανε πάνω μας.

A. Ποιοι είναι;

B. Τους ξέρω. Με ξέρουν. Μαζί μεγαλώσαμε.

A. Τι θέλουν;

B. Θέλουν να μας διώξουν από εδώ. Θέλουν να τους διώξουν.

A. Είναι οικογένειες. Μικρά παιδιά. Τι φοβούνται;

B. Λένε ότι τα παιδιά. Ειδικά τα μικρά. Θα γίνουν μια μέρα οι δήμιόι μας. Λένε. Τώρα. Να φύγουν τώρα. Πριν να είναι αργά.

A. Δεν ξέρουν ποιους φυλάμε; *Παύση* Είναι οι λίγοι... Οι επιζήσαντες του ταξιδιού...

B. Ρίχτηκαν πάνω μου. *Παύση*. Δεν τους άκουγα. Έβλεπα μόνο γροθιές και στόματα. Ανοιχτά να χάσκουν... Αβύθιστα.

Σιωπή.

Για μένα... Δεν καταλαβαίνουν. Δεν είναι λίγο να έχεις μια δουλειά. Ήμουν τόσο καιρό... Δεν κάνει σε έναν άνδρα καλό. Να μένει έτσι μήνες... Χωρίς τίποτα στη τσέπη. Να θέλει κάτι... Οτιδήποτε. Να παίρνει τους δρόμους. Τους ίδιους δρόμους. Ξανά και ξανά... Έτσι για να κάνει κάτι... Για να μη μένει ακίνητος. Για να βλέπει τα πόδια και χέρια του να δουλεύουν. Να κινιούνται πάνω κάτω.

Σιωπή

B. Έχει ησυχία εδώ. Μπορεί να σκεφτεί κανείς.

A. Έφυγαν τώρα;

B. Από το πρωί.

A. Δεν ξέρουν.

B. Πρώτη φορά έχω κάποιον να μιλήσω σε αυτό το μέρος.

Σιωπή.

A. Μη φύγεις το βράδυ. Μείνε.

***

A. Πες ένα αστείο.

B. Ένα αστείο;

A. Ένα αστείο. Ένα οποιοδήποτε αστείο.

B. Δεν ξέρω. Δε μπορώ να θυμηθώ κανένα.

A. Μας ακούει. Χθες το κατάλαβα μας ακούει.

B. Τι έκανε;

A. Είχε μετακινηθεί. Ελάχιστα. Προς το μέρος μας.

B. Αρχίζει να ξυπνά;

A. Γυρνά αργά πολύ αργά. Αλλά γυρνά.

B. Θα πάρει χρόνο;

A. Να αποκατασταθεί;

B. Να γίνει όπως πριν.

A. Όλα λειτουργούν... Αν τα καταφέρει, όλα θα λειτουργούν κανονικά. Όλα θα είναι όπως πριν.

B. Όλα;

Σιωπή

A. Μίλα του. Να ακούσει κι μια άλλη φωνή..

B. Δεν θα με καταλάβει.

A. Αρκεί ο ήχος...

B. Δεν ξέρω τι να του πω.

A. Μια φράση. Μια λέξη.

Σιωπή.

A. Δεν θες.

B. Είσαι συνέχεια εδώ. Απομονωμένη. Δεν καταλαβαίνεις.

A. Πάει καλύτερα.

B. Δεν ξέρεις τι γίνεται έξω. Δεν καταλαβαίνεις. Τι θα συμβεί.

A. Θα τα καταφέρει. Θα γυρίσει.

B. Αν βγεις λίγο πιο έξω. Στην κεντρική αυλή θα δεις ανθρώπους να γυρνούν γύρω γύρω. Να κάνουν κύκλους. Δεν ξέρουν που πατάνε. Σταματούν σαν να βλέπουν μπροστά σπίτια να γκρεμίζονται. Ακούνε φωνές ανθρώπων. Ακούνε φωνές ανθρώπων που δεν ήταν ποτέ ζωντανοί. Γυρνάνε ξανά και ξανά στα ίδια μέρη. Ψάχνουν κάτι. Ένα καπέλο. Ένα κουτί που δεν το έχουν δει.. Που το έχουν χάσει χρόνια. *Παύση* Πίσω εκεί. Κάτω από χαλάσματα.

A. Θα σε ακούσει.

B. Κάθε βδομάδα πιάνουν ένα. Όποιο βρουν. Όποιο βρεθεί μόνο. Όποιο ξεγλιστρίσει από την προσοχή του γονέα. Όποιο δεν μπορέσει να ξεφύγει. *Παύση* Και ξεθυμαίνουν. Κάθε βδομάδα.

A. Είναι δυνατός εκείνος. Θα τα καταφέρει.

B. Κόβουν με μαχαίρια τους καρπούς τους. Ούτε πέντε χρονών. Παιδιά.

A. Θα βρει τρόπο να φύγει μακριά.

Β. Χάνονται. Πάυση Βρίσκονται. Χωρίς όργανα. Πεταμένα.

Σιωπή.

Α. Ησύχασε πάλι.

Σκηνή Ένατη

A. Σήμερα κάθισε.

B. Μόνος του;

A. Με βοήθεια. Με λίγη βοήθεια. *Παύση* Αλλά κάθισε. Τα χέρια του ακούμπησαν στο τραπέζι. Και τα μάτια του με κοιτούσαν. Το ένιωθα. Ήταν σφραλιστά αλλά με κοιτούσαν.

B. Σου μίλησε;

A. Παλεύει. Δεν είναι εύκολο. Παλεύει. Ακούει τα κύματα από πάνω του. Φοβάται. Φοβάται πολύ. Μια κίνηση να κάνει. Μια λάθος κίνηση... *Παύση*. Αλλά μας ακούει. Από πολύ μακριά. Σα ψιθύρους ακόμα. Αλλά μας ακούει.

B. Μήπως να καλέσουμε κάποιον;

A. Ποιον;

B. Κάποιον που να ξέρει.

A. Αφού δεν υπάρχει κανείς.

B. Κάποιον να τον βοηθήσει.. Καλύτερα θα ξέρει από εμάς..

A. Εμάς ακούει.

B. Κάποιος ειδικός.

A. Ποιος; Ποιος ήρθε μέχρι τώρα; Δεν βλέπεις ότι όλοι τον έχουν εγκαταλείψει.

B. Κάποιος...

A. Κάθισε μαζί μας. Κάθισε απέναντί του και μίλα του.

B. Είναι σα ζωντανός και πάλι.

A. Το βλέπεις κι εσύ;

B. Σαν να θέλει κάτι να πει. Σαν να του κόβεται η ανάσα πριν να ...

A. Του λείπει ο αέρας. Χρειάζεται κάπου να μπορεί να ανασάνει. Να έχει χώρο να ανασάνει. Εδώ... Δεν είναι άλλο για εδώ... *Παύση* Τις βλέπεις αυτές τις μικρές ρωγμές; Είναι εύθραυστος. Λευκή πορσελάνη. Αν τον αγγίξεις σε λάθος σημείο... *Παύση*. Χάθηκε.

B. Οι πόροι του δέρματός του έχουν ανοίξει...

A. Δεν θα αντέξει για πολύ. Λίγο θέλει για να σπάσει. Μπορούμε να τα καταφέρουμε.

B. Δεν ξέρω.

A. Αφού ΕΜΑΣ ακούει.

B. Δεν ξέρω.

A. Μπορούμε να πάμε σε κείνο το σπίτι. Σε κείνο το σπίτι στο βουνό που πήγαινες μικρός; Δεν είναι μακριά από εδώ. *Παύση* Θα φύγουμε κρυφά. Θα μας πας μόνο. Από το μονοπάτι. *Παύση* Κι θα έρχεσαι να μας βλέπεις. Να μας φέρνεις φαγητό. Όπως και τώρα.

B. Μη μιλάς. Θα σε ακούσουν.

A. Θα καθόμαστε στην αυλή και θα μας καίει ο ήλιος τα κόκαλα.

B. Θα σε βρουν.

A. Ποιος θα νοιαστεί;

B. Θα τον ψάξουν.

A. Κανείς δε θα νοιαστεί.

B. Άμα λείψει θα τον ψάξουν. Δεν θα το αφήσουν έτσι.

A. Όσο μένει εδώ τίποτα δεν αλλάζει.

B. Δεν καταλαβαίνεις.

A. Θα είμαστε μαζί.

B. Δεν καταλαβαίνεις;

A. Θα ανασαίνουμε.

B. Δεν καταλαβαίνεις τι άνθρωπος είμαι; Δεν μπορώ.

Σιωπή

A. (Ψιθυριστά) Σε επέλεξα.

Σκηνή Δέκατη

B. Γιατί κοιμάται τόσο βαθιά;

A. (Ψιθυριστά) Το άνοιξε.

B. Αναπνέει αργά. Ποτέ δεν ανέπνεε τόσο αργά.

A. (Ψιθυριστά) Το άνοιξε.

B. Είναι άκαμπτος...

A. (Ψιθυριστά) Το άνοιξε.

B. Δεν τον ακούω. Δεν σε ακούω.

A. (Πιο δυνατά) Το άνοιξε. Βρήκε λίγο φως και το άνοιξε. Με όλο το βάρος. Με όλο το βαθύ σκοτάδι του βυθού. Με όλο το φόβο. Το άνοιξε. Γλύστρισε έξω και ακολούθησε τις φωνές μας ως εδώ...

B. Ξύπνησε;

A. Άνοιξε τα μάτια... Και με κοίταξε. Κι τίποτα δεν μπορούσα να του κρύψω. Πουθενά δεν μπορούσα να κρυφτώ.

B. Πως ήταν;

A. Είχε τα μάτια ενός ηλικιωμένου.

B. Είναι απλά ένα παιδί.

A. Ενός ηλικιωμένου που έχει όλη τη γνώση.-

B. (διακόπτει) Γιατί δεν με φώναξεις;

A. Χωρίς την ελπίδα για το μέλλον.-

B. Κάτι θα προλάβαινα να.-

A. Χάθηκε πάλι.

B. Δεν είναι δυνατόν. Κάτι έκανες.

A. Ήταν νωρίς ακόμα.

Σιωπή.

***

A. (στο παιδί) Μη φοβάσαι.. Ένα όνειρο ήταν.. Ένας εφιάλτης...Κάτι τάραξε... Αυτή τη λεπτή ηρεμία. Αυτή ήταν;

Σιωπή

Αν ήταν εδώ θα είχαμε τόσα να της πούμε... πως πέφτει το χιόνι... Σκεπάζει με μικρά λευκά φύλλα τη γη και μαλακώνει τις πιο αγριεμένες ψυχές...

Σιωπή

Είναι ωραίο να έχεις παρέα... Γιατί αλλιώς οι ώρες δεν περνούν κοιτάζοντας έξω. Παύση Και εκεί που είναι θα έχει ξεκινήσει η άνοιξη... όπως και εδώ... Και εκεί τα δέντρα θα είναι πιο πράσινα από ποτέ... όπως κι εδώ... Και εκεί θα έχει σκοτάδι... όπως κι εδώ...

Σιωπή

Σχεδόν τη βλέπω. Είναι σε ένα δωμάτιο γυμνό. Περιμένει κι αυτή όπως κι εσύ μια λέξη...

ΤΕΛΟΣ